

«Ο Γιος της Νύφης» με τον Ρικαρντο Νταρίν από το Cine – Δράση

Το Cine Δράση συνεχίζει τις θερινές προβολές του την **Πέμπτη 2 Ιουλίου** στις 9:00μμ στο 3ο Δημοτικό Σχολείο Βριλησίων με την ταινία «**Ο Γιος της Νύφης**» του **Juan José Campanella**. Ένας τρυφερός φόρος τιμής σε καθημερινές πτυχές της ζωής και καταστάσεις που θα μπορούσαν να συμβούν, αν δεν έχουν ήδη συμβεί, στον οποιονδήποτε από εμάς. Μια συγκινητική ιστορία όμορφα ερμηνευμένη με χιούμορ και έξυπνους διαλόγους για την εργασία που γίνεται βάρος και αγγαρεία, την αδυναμία να δεσμευτείς και να αφιερωθείς σε αγαπημένα πρόσωπα, τα ανομολόγητα και θαμμένα συναισθήματα, την επιδίωξη να κάνεις τα όνειρα σου πραγματικότητα, την αναζήτηση γαλήνης και ψυχικής ηρεμίας, την φροντίδα και κυρίως για εκείνη την αγάπη που χωρίς να χρειάζεται εξήγηση λειτουργεί σαν καταφύγιο. Σε όλο το σενάριο, οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων σφυρηλατούνται όταν απολαμβάνουν κάτι μαζί. Ένα καλό γεύμα, μια δροσερή μπύρα, ένα ποτήρι κρασί. Είναι σαφές ότι τα μπαρ, τα εστιατόρια, οι καφετέριες και κάθε είδους μέρη όπου μας σερβίρουν τουλάχιστον ένα ποτήρι κρύο νερό είναι ιδανικά σημεία για να ανοίξουμε τις καρδιές μας. Στον κόσμο του κινηματογράφου, το πιο διάσημο μπαρ είναι αναμφίβολα το Rick's Café American στην «Καζαμπλάνκα», όπου ο Χάμφρεϊ και η Ίνγκριντ συναντιούνται ξανά, αλλά υπάρχουν και άλλα αξιοσημείωτα παραδείγματα. Ένα τέτοιο είναι το εστιατόριο Belvedere, που διευθύνει ο Ραφαέλ (Ricardo Darín). Ένας χώρος διακοσμημένος με γούστο και με αυτόν τον ιδιαίτερο χαρακτήρα που προσδίδει ο χρόνος. Το κληρονόμησε από τους γονείς του, είναι στενά συνδεδεμένο με την ιστορία τους και η διακόσμηση στους τοίχους τους είναι κυρίως οικογενειακά πορτρέτα. Ο Ραφαέλ βρίσκεται σε κρίση μέσης ηλικίας: συναισθηματική, οικογενειακή, οικονομική και υγειονομική. Ζει τη ζωή του με έντονους ρυθμούς. Διευθύνει το εστιατόριο με ένα μείγμα εμμονής και εξάντλησης. Αδυνατεί να συνδεθεί με το περιβάλλον και τους ανθρώπους γύρω του. Δεν έχει χρόνο, δεν έχει ιδανικά και είναι βυθισμένος στα προβλήματα της δουλειάς. Ο γάμος του έχει τελειώσει, δεν έχει αφιερώσει αρκετό χρόνο για να παρακολουθήσει την κόρη του, Βίκυ, να μεγαλώνει, δεν έχει φίλους και προτιμά να αποφύγει την βαθύτερη δέσμευση με την κοπέλα του Νάτι (Natalia Verbeke). Επιπλέον, έχει περισσότερο από ένα χρόνο να επισκεφτεί τη μητέρα του (Norma Aleandro), η οποία πάσχει από Αλτσχάιμερ και βρίσκεται σε οίκο ευγηρίας, σε αντίθεση με τον συνταξιούχο πατέρα του Νίνο (Héctor Alterio) που την επισκέπτεται καθημερινά. Συγκλονισμένος ο Νίνο από την πάθησή της, αναλογίζεται ότι σε όλη τους τη ζωή ικανοποιούσε κάθε της επιθυμία. Εκτός από μία: έναν θρησκευτικό γάμο, επιθυμία που εκείνη είχε εκφράσει πριν από σαράντα και πλέον χρόνια. Αποφασίζει, τώρα, να την πραγματοποιήσει. Είναι μια πράξη επανόρθωσης, καθυστερημένη και ατελής, όπως σχεδόν όλες στην ενήλικη ζωή. Αλλά δεν είναι απλό. Σκοντάφτει στους κανονισμούς της εκκλησίας που αρνείται την τέλεση του γάμου καθώς η νύφη δεν

είναι ικανή να δώσει τη συγκατάθεση της. Σκοντάφτει στην άρνηση του Ραφαέλ, που βρίσκει την κατάσταση άνευ ουσίας και αρνείται να εμπλακεί αποφασισμένος να μείνει μόνος του, να ζήσει ελεύθερος χωρίς υποχρεώσεις. Μέχρι που μια σειρά από απροσδόκητα γεγονότα θα τον αναγκάσουν να επανεκτιμήσει συνολικά την ζωή του, να αναθεωρήσει την στάση του και στην πορεία, να υποστηρίξει την εκπλήρωση του ονείρου ζωής της μητέρας του, πράξη που εκφράζει την συναισθηματική του μεταμόρφωση. Και κάπου εκεί θα βρεθεί η καταλληλότερη, αν και ανορθόδοξη λύση, για την τέλεση ενός ήδη υπάρχοντος γάμου. Οι σεναριογράφοι Juan José Campanella και Fernando Castets με φόντο την οικονομική κρίση της Αργεντινής, παρακολουθούν τις προσπάθειες των ηρώων τους να βρουν εσωτερική γαλήνη, επιδίωξη που δύσκολα ικανοποιείται. Δίνουν χώρο σε όμορφα συναισθήματα. Η επιθυμία να ευχαριστηθεί μια άρρωστη γυναίκα, η φροντίδα της οικογένειας, η φιλία ως θησαυρός, η ανάγκη για περισσότερο ελεύθερο χρόνο, όλα παρουσιάζονται ευγενικά, με μια υπέροχη δόση χιούμορ, χωρίς φανφάρες και μελοδραματισμούς. Ο Campanella εργάζεται με συναίσθημα σε σκηνές όπου συνυπάρχουν αρκετές συγκρούσεις και προσφέρει μια οπτική γωνία για τη νόσο Αλτσχάιμερ που ούτε εξηγεί ούτε δραματοποιεί, αλλά δείχνει πώς η αγάπη προσαρμόζεται και επιμένει. Η ερμηνεία του Ricardo Darín («Εννέα Βασίλισσες», «Το Μυστικό στα Μάτια της») είναι ακαταμάχητη. Υπάρχουν λίγοι ηθοποιοί που μπορούν να είναι ταυτόχρονα αστείοι και αξιολύπητοι, ανάλαφροι και βαθυστόχαστοι, απλοί άνθρωποι και αστέρες, μισητοί και αξιαγάπητοι. «Δεδομένου ότι οι ιστορίες που με ενδιαφέρει να πω, όπως και οι ζωές μας, μπορούν να μετατραπούν από δραματικές σε γελοίες μέσα σε μια στιγμή, μόνο ένας ηθοποιός όπως ο Darín μπορεί να είναι ο τέλειος ερμηνευτής. Είναι ψηλά, δίπλα στον Nino Manfredi, τον Jack Lemmon και τους άλλους σπουδαίους» λέει ο σκηνοθέτης. Η ταινία «σηματοδότησε την επανένωση των Héctor Alterio- Norma Aleandro, μετά τη συνεργασία τους στην πολυβραβευμένη «Επίσημη Ιστορία». Ιδιαίτερα ο Alterio συγκινεί υποδυόμενος τον άντρα που επιλέγει, με ένα γάμο, να τιμήσει το παρελθόν της σχέσης του αντί να θρηνήσει το παρόν. Η ελάχιστη γνωστή Ισπανίδα ηθοποιός Natalia Verdeke ως Νάτι, προσθέτει αξιοπρέπεια και πάθος σε αυτό που θα μπορούσε να είναι ο συμβατικός ρόλος της πληγωμένης κοπέλας που λαχταρά χωρίς ανταπόκριση δέσμευση ή τουλάχιστον συμπερίληψη στα μελλοντικά σχέδια του αγαπημένου της. Τέλος ο Eduardo Blanco στο ρόλο του Χουάν Κάρλος μοναδικού φίλου του Ραφαέλ που έχει περάσει τις δικές του κρίσεις και αναζητά συντροφιά, παρέχει το πιο προφανές κωμικό στοιχείο της ταινίας θυμίζοντας αρκετά το Ρομπέρτο Μπενίνι. **«Ο Γιος της Νύφης» έκανε πρεμιέρα τον Αύγουστο του 2001.** Ο 21ος αιώνας μόλις ξεκινούσε Στην Αργεντινή, ο έλεγχος από το ΔΝΤ ήταν σε ισχύ και η ανεργία ξεπερνούσε το 15%. Ο Φερνάντο ντε λα Ρούα ήταν πρόεδρος και η κρίση δεν είχε φτάσει ακόμη στο σημείο καμπίης. Σε παγκόσμιο επίπεδο, ο Τζορτζ Μπους ήταν πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών εδώ και λίγους μήνες, οι τρομοκρατικές επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου δεν είχαν συμβεί και οι Δίδυμοι Πύργοι στέκονταν

όρθιοι στο Μανχάταν. **Το φιλμ έτυχε θερμής υποδοχής από κριτικούς**, λατρεύτηκε από το κοινό που το ανέδειξε ως εκείνο με τα υψηλότερα έσοδα όλων των εποχών στη χώρα του. **Κέρδισε οκτώ βραβεία Silver Condor**, συμπεριλαμβανομένου του βραβείου Καλύτερης Ταινίας, και ήταν υποψήφια για Όσκαρ Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας και για βραβείο Goya Καλύτερης Ιβηροαμερικανικής Ταινίας. Η τέχνη, ο κινηματογράφος, η μουσική δεν ηρεμούν, δεν θεραπεύουν. Αλλά η τέχνη, ο κινηματογράφος και η μουσική προσφέρουν συντροφικότητα. Βοηθούν στην κατανόηση, μας φέρνουν πιο κοντά, έστω για λίγο, δημιουργούν μια αίσθηση ανθρώπινης υπέρβασης. Δεν καλύπτουν την άγχος, τη θλίψη ή την απελπισία, μαλακώνουν όμως την ένταση των συνέπειών τους. Αργεντινή, Ισπανία, Δραματική Κομεντί, 2001. Διάρκεια:124'. Σκηνοθεσία: Juan José Campanella. Σενάριο: Juan José Campanella, Fernando Castets. Πρωταγωνιστούν: Ricardo Darín, Héctor Alterio, Norma Aleandro, Eduardo Blanco, Claudia Fontán, Natalia Verbeke, Gimena Nóbile, David Masajnik, Atilio Pozzobón, Salo Pasik, Humberto Serrano, Fabián Arenillas. *** Οι καλοκαιρινές προβολές του Cine-Δράση πραγματοποιούνται κάθε Πέμπτη στις 9.00 το βράδυ, στο 3ο Δημοτικό Σχολείο Βριλησίων (25ης Μαρτίου & Μακεδονίας)**